

бреженъ¹⁾ и преслѣдуванъ отъ гречитѣ, требувалъ да ся уварди неизмѣнно? До това ложно²⁾ заключение, за което говорихме горе, довело е рускитѣ учени това, чи тии никакъ не учатъ новиатъ български языкъ. Само единъ Юрий Ивановичъ Венелинъ стѣпи на това поприще; но Богу било угодно да го отнеме отъ руската литература весма рано. Страститѣ и личността на современниците ся мѣчиха да заглушатъ гласатъ на истината, която говори съ неговитѣ уста, но истината ще да восторжествува, и нѣкои вѣке познаха достоинството на изисканията му, други зеха да му остѣпватъ бранското³⁾ поле; а когато заедно съ чловѣцитѣ угаснатъ и страститѣ, които ги волноваха, потомството ще почите памѣтѣта му, като на изискательтъ, който направи нова епоха съ трудовѣтѣ си. — А българетѣ что щатъ направи? Българетѣ ще му въздвигнатъ секжде памѣтници*).

Споредъ общиатъ естествени законъ, и българскиятъ языкъ требувалъ да уплати даване на всесокрушающето време. Но българската писменость, ако и да била почти совсѣмъ пренебрежена, послѣ отъ какъ овладѣли турцитѣ Българията, и да ся е сохранила само въ богослужебнитѣ книги, старобългарскиятъ, или церковниятъ языкъ, споредъ⁴⁾ греческиятъ и латинскиятъ, измѣнилъ ся е несравнено по-мало.

Споредъ това, не само не бива да ся допусти, какво Кирилъ и Методий направили новъ языкъ, за да преведатъ Священото писание, но може и утвѣрдително да ся каже, чи преводатъ имъ е направенъ на най-простото нарѣчие, което сж употреблявали българетѣ тогава. Които искатъ да ся удостовѣрятъ за тази истина, нека ся потрудатъ да сравнятъ новобългарскиятъ преводъ на Новиатъ завѣтъ сосъ старобългарскиятъ или, каквото го наричатъ руситѣ, словенскиятъ**).

1) Пренебрегнатъ. 2) Лъжливо. 3) Бойното. 4) Спроти, спрямо.†

*) Българетѣ, които живѣятъ сега въ Одеса, свѣршаватъ вѣке подписката, за да зарѣчатъ въ Италия надгробний памѣтникъ за Венелина, та да го прататъ въ Москва. Нека поне студень мармаръ да покаже нихното пламенно почтение къмъ покойникатъ и да бжде за доказателство, какво българетѣ знаятъ да цѣнятъ службата, която ся показва на отечеството имъ! Кога ся свѣрши сичкото, азъ ща извѣста за това приятелитѣ му чрезъ журналитѣ и ща напечатамъ имената на които приеха участие въ това пожертвование. Б. А.

**) Той преводъ е направенъ отъ Иеромонаха Неофита и напечатанъ въ Смирна въ 1840 лѣто. Преводителъ е приелъ много